

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **K. K.**, narozen ..., státní příslušnost Arménie, bytem P., zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žalovanému **s e u k l á d á** povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 23. 11. 2015 o povolení k trvalému pobytu na území České republiky do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce ze dne 23. 11. 2015 o povolení k trvalému pobytu na území ČR. Žalobce v žalobě uvedl, že o jeho žádosti nebylo ve lhůtě podle § 169 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnuto. Vzhledem k tomu žalobce podal nadřízenému orgánu návrh na přijetí opatření proti nečinnosti podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Nadřízený orgán návrhu vyhověl a opatřením ze dne 24. 3. 2016 uložil žalovanému, aby rozhodl o žádosti žalobce ve lhůtě do 30 dnů od doručení opatření proti nečinnosti. Žalovaný však o žádosti ve stanovené lhůtě nerozhodl.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v řízení nečinný nebyl, neboť pro účely řízení zkoumá, zda žalobce splňuje podmínky, které zákon stanoví pro udělení trvalého pobytu, dne 25. 5. 2016 zaslal Pražské správě sociálního zabezpečení žádost o informace. Ty mu byly sděleny dne 14. 6. 2016, přičemž z odpovědi vyplývá, že společnost, v níž je žalobce jednatelem, odvádí pojistné nepravdělně.

Ze správního spisu poskytnutého žalovaným jsou zřejmé skutečnosti tvrzené žalobcem, tedy že dne 23. 11. 2015 podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 68 zákona o pobytu cizinců. O žádosti žalovaný doposud nerozhodl. Žalobce podal nadřízenému orgánu návrh na přijetí opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, nadřízený orgán návrhu vyhověl a opatřením ze dne 24. 3. 2016 uložil žalovanému, aby rozhodl o žádosti žalobce ve lhůtě do 30 dnů od doručení opatření proti nečinnosti. Podle obsahu správního spisu bylo opatření žalovanému doručeno dne 29. 3. 2016. Dne 15. 5. 2016 žalobce žádal opětovně žalovaného o urychlené rozhodnutí ve věci. Žalovaný dne 25. 5. 2016 učinil dotaz na příslušnou správu sociálního zabezpečení týkající se placení pojistného na sociální zabezpečení ze strany žalobce. Požadované údaje byly žalovanému sděleny dne 14. 6. 2016. Dalším úkonem žalovaného bylo pořízení opisu z evidence rejstříku trestů, z katastru nemovitostí a z databáze CIS dne 16. 6. 2016.

Městský soud v Praze o žalobě rozhodl podle § 81 odst. 2 s. ř. s. na základě skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí. Přitom shledal, že žaloba je důvodná.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, uvedl, že pokud nadřízený orgán uznal, že správní orgán prvního stupně nečinný byl, a přijal opatření k nápravě tohoto stavu (čímž implicitně vyjádřil názor, že tento stav nebyl vyvolán tím, kdo se ochrany dovolává), nezbývá tu pro správní soud prostor pro posuzování té části správního řízení, která vydání tohoto opatření předcházela. Pozornost soudu se tak může soustředit pouze na zjištění, zda opatřením přijatým nadřízeným orgánem byla nečinnost odstraněna; součástí hodnocení skutkového stavu pak je i úvaha, zda případná pokračující nečinnost není vyvolána procesním chováním žalobce.

S ohledem na shora uvedené závěry se tedy Městský soud v Praze zabýval dalším postupem žalovaného poté, co mu bylo opatřením nadřízeného orgánu uloženo ve věci rozhodnout do 30 dnů. Z výše uvedeného je zřejmé, že ve věci nebylo rozhodnuto ani ve lhůtě stanovené opatřením proti nečinnosti, přičemž ze spisu nelze mít za to, že ve věci nebylo rozhodnuto v důsledku procesního chování žalobce. Od uplynutí lhůty stanovené opatřením proti nečinnosti žalovaný žalobce nevyzval k odstranění případných vad žádosti, ani po něm nevyžadoval žádnou jinou formu součinnosti. Za těchto okolností soud dospěl k závěru, že žalovaný byl jak ke dni podání žaloby, tak ke dni rozhodnutí soudu ve věci nečinný, neboť nevydal rozhodnutí ani v náhradní lhůtě stanovené nadřízeným správním orgánem.

Proto soud žalovanému podle § 81 odst. 2 s. ř.s. uložil, aby o žádosti žalobce rozhodl. Při stanovení přiměřené lhůty vyšel soud ze lhůty, kterou uložil žalovanému nadřízený orgán v rámci opatření proti nečinnosti.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, přísluší mu proto proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o výši nákladů řízení, náklady žalobce byly tvořeny podle § 57 odst. 1 s. ř. s. náklady na soudní poplatek ve výši 2000 Kč a náklady na právní zastoupení. Zástupce žalobce učinil ve věci dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění

pozdějších předpisů (převzetí a příprava zastoupení nebo obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb a písemné podání ve věci samé - žaloba). Za tyto úkony právní služby mu náleží odměna podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s ustanovením § 7 téže vyhlášky po 3100 Kč, celkem tedy 6200 Kč. Zároveň náleží zástupci žalobce paušální náhrada hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 300,- Kč za každý úkon právní služby, celkem tedy 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, soud podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšil přiznanou částku o částku této daně. Celkem tak přiznal na náhradě nákladů řízení soud částku 10228 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. července 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová